

25 плюс

Ключем до знань
відкриємо майбутнє

Січень 2010

№5(13)

НАКАЗ випускникам 2010 року

Юні друзі! В час розлуки з училищем візьміть це слово у довгу та звивисту дорогу життя. Хай спогад про рідне училище сяє вам навіть тоді, коли згасас віри в себе, і хай підтримус вас. Нехай училище буде для вас тим промінчиком любові й добра, який вказує, як іти, щоб не збочити, не оступитися.

Ще візьміть у дорогу отчий дім, мамину колискову, рідну мову, батькову мудрість і помічну пораду вчителя. Ви відчалюєте від училищних берегів у незвіданий світ. Знайте, що всі ви пройшли крізь серце педагога, яке було щедрим і люблячим, вразливим і водночас таким, що не тримас образи. І ми благословляємо вас у непросту дорогу з вірою у вас, у ваші сили, знання, у ваш потенціал і щасливу долю.

Не забувайте: ви вчилися для того, щоб розум і серце віддати людям. Не заплямуйте доброго імені свого роду, честі рідного училища, яке дає вам пунівку в життя. Дорожіть усім, що маєте і будете мати!

Тож безпечного вам плавання у невідомому морі!

Хай у зоні вашого перебування клімат завжди буде сприятливим для вас. А вашим компасом у невідомому стануть совість і честь. Щастя вам!

Директор ВПУ №25 *П. П. П.* О.О. Гаврилюк

Вчимося бути громадянами

Сьогодні вже нікого не дивує поширена думка людей, про те, що політика – брудна справа, що політикам не можна вірити. Але звідки ж беруться політики? З нас. А чому народу важко зробити самостійний вибір, важко розібратися в політичних колізіях та інтригах? Чи не тому, що ми не вчимося або недостатньо вчимося мислити, аналізувати, зважувати «за» і «проти», висловлювати відкрито свою думку, відстоювати свою позицію.

Учнівське самоврядування ВПУ №25 і газета «25 плюс» вирішили використати унікальну можливість взяти урок демократії під час виборів Президента України. Допомогло нам у цьому те, що у вестибюлі навчального корпусу училища розмістилася виборча дільниця. Республіканці вирішили перевірити свою громадянську позицію щодо рідного навчального закладу через проведення загальноучилищного референдуму.

Вирішено було винести на референдум п'ять найбільш значимих питань. Учні повинні підтвердити або заперечити те, що:

1. Стосунки учнів і педагогів училища – партнерські.
2. Оцінювання педагогами досягнень учнів є завжди об'єктивним.
3. Учні мають бажання працювати за набутою в училищі професією чи спеціальністю.
4. Членами педколективу визнається роль учнівського самоврядування в організації життя училища.
5. Організація дозвілля в училищі є змістовною.

Голосування відбувалося в цілком реальній обстановці зі справжніми виборчими кабінами та урнами для голосування. Оргкомітет референдуму провів серйозну підготовчу роботу: виготовлено бюлетені, розроблений графік голосування по групах, створена лічильна комісія, визначено спостерігача. Всі республіканці, задіяні у проведенні референдуму, були проінструктовані щодо своїх обов'язків, а всі учні – щодо правил і порядку голосування.

Від імені оргкомітету референдуму та від Парламенту УІР хочу висловити подяку учням і педагогам, які активно підтримували та сприяли добрій справі. Учнім особлива вдячність за розуміння значущості такого уроку демократії та громадянськості. Навіть можна сказати більше: ми показали приклад, як треба це робити: без образ, наклепів, брудних випадів. Тепер треба подумати, хто в кого має вчитися: ми – в політиків чи політики – в нас.

Це підтверджують навіть результати використання бюлетенів: зіпсованими виявилися тільки 15 аркушів з 423-х. Отже, 398 учнів чесно висловили свою думку з усіх п'ятих питань. Лічильною комісією проаналізовані результати, підраховано відсотки відповідей «так» і «ні» з кожного питання як по групах, так і загальні. Результати, загалом, виявились несподівано приємними.

Так, 76,3 відсотка учасників референдуму вважають стосунки педагогів та учнів партнерськими, 57,2 – оцінювання знань об'єктивним, 73,1 – мають бажання працювати за професією чи спеціальністю, яку освоюють в училищі, 65,5 опитаних вважають, що члени педагогічного колективу визнають роль учнівського самоврядування в організації життя училища і 67,3 – організацію дозвілля в училищі змістовною.

Разом з тим, ми знаємо тепер, на які напрямки роботи маємо звернути особливу увагу. Варто замислитись, наприклад, над тим фактом, що майже половина учнів (40, 9 відсотка) вважає оцінювання їхніх знань необ'єктивним. Можливо, потрібно впроваджувати більш прозорі форми контролю та оцінювання знань? Хоч Учнівська Республіка за рік існування довела ефективність своєї діяльності, проте не всі члени педагогічного колективу в цьому переконалися. Принаймні, так вважає 29, 8 відсотків учнів. Трохи менша кількість респондентів, але теж, як на нашу думку, багатенько (27,1 відсотка), не погоджується з тим, що дозвілля наше є змістовним. Може, так висловились ті учні, які не проявляють особливої активності в позанавчальних заходах, а може, й ті, що мають потенціал, певні здібності, але не відчували потребу в реалізації або ж ніхто поки що не помітив у них цього потенціалу. Найбільш несподіваним, напевне, виявився все ж результат опитування з третього питання, тобто значний відсоток учнів все ж хотіли б працювати за обраною професією. Проте не можна нехтувати відповіддю «ні» 21, 6 відсотка учасників референдуму. Чому все ж є немало учнів, яких не приваблює набута професія? Отож, є теми для роздумів, є теми для газетних публікацій і є задоволення від того, що ми вмiємо демократично вирішувати наші проблемні питання, вчимося бути громадянами у своїй Учнівській Республіці, а завтра будемо справжніми громадянами рідної країни і дбатимемо про її процвітання.

*Вероніка Гришук,
голова лічильної комісії референдуму,
наш кореспондент*

*Учнівський референдум:
практичні кроки
науки громадянства*

3-за парти – на робоче місце...

ОЛЬГА ОРИЩИНА

Чи легкий цей шлях?

Кажуть, обираєш професію – обираєш долю. Саме тому до цього вибору треба підходити виважено. Адже важливо, щоб людина відчувала себе на роботі комфортно, на своєму місці, де зможе реалізувати внутрішній потенціал, бути успішною. Редакція задалася метою дослідити, чи виважено поставились наші учні до своєї долі, чи розуміють усі, хто прокладає учням шлях від парти до робочого місця, важливість своєї участі в цій долі.

Обдумуючи стратегію підготовки цього дослідницько-аналітичного матеріалу, я й сама замислилась: «А чи ту долю я собі вибрала? Чи зможу йти з нею в ногу по життю?» А, може, про це треба думати раніше, а не тоді, коли, скажімо, виявиш, що нема попиту на твою професію на ринку праці або ж рівень зарплати тебе не влаштовує, або неможливо знайти вакансію за набутою професією, або ж взагалі не маєш ніякого морального задоволення від цієї роботи? І що скажуть на це наші наставники, через руки яких пройшли вже не одні учні? Відкрито говорити про плюси й мінуси, про наші успіхи та проблеми ми маємо вчитися вже тепер. І не тільки говорити, а й намагатися долати ці маленькі проблеми, які, як відомо, з часом стають глобальними, якщо їх обминати.

Учні – про обрану професію

Дізнатися думку учнів, про популярність обраної професії допомогло опитування. Респондентам (представникам усіх професій та спеціальностей, яких навчають у нашому училищі) було запропоновано 8 питань, на які треба було відповісти «так» або «ні». Результат опитування подаємо у відсоткових показниках.

Ось ці запитання:

1. Чи свідомо Ви обрали професію?
2. Чи бажаєте працювати в обраній сфері?
3. Чи бачите перспективи у Вашій професії?
4. Чи цікаво Вам навчатись цій професії в училищі?
5. Чи позитивно ставитесь до інтеграції професій?
6. Чи легко знайти бажане робоче місце за даною професією?
7. Чи все задовольняє Вас, робітника (молодшого спеціаліста), у цій сфері?
8. Чи отримуйте необхідні професійні навички й уміння на належному рівні?

Опитування дало таку загальну картину

Оператор. Секретар

1. 40% - Ні. 60% - ТАК.
2. 50% - Ні. 50% - ТАК.
3. 60% - Ні. 40% - ТАК.
4. 50% - Ні. 50% - ТАК.
5. 100% - ТАК.
6. 80% - Ні. 20% - ТАК.
7. 50% - Ні. 50% - ТАК.
8. 40% - Ні. 60% - ТАК.

Оператор. Обліковець

1. 10% - Ні. 90% - ТАК.
2. 35% - Ні. 65% - ТАК.
3. 35% - Ні. 65% - ТАК.
4. 95% - Ні. 5% - ТАК.
5. 100% - ТАК.
6. 65% - Ні. 35% - ТАК.
7. 75% - Ні. 25% - ТАК.
8. 90% - Ні. 10% - ТАК.

Електромонтер

1. 25% - Ні. 75% - ТАК.
2. 10% - Ні. 90% - ТАК.
3. 100% - ТАК.
4. 15% - Ні. 85% - ТАК.
5. 100% - ТАК.
6. 100% - ТАК.
7. 50% - Ні. 95% - ТАК.
8. 5% - Ні. 95% - ТАК.

Автослюсар

1. 100% - ТАК.
2. 10% - Ні. 90% - ТАК.
3. 10% - Ні. 90% - ТАК.
4. 10% - Ні. 90% - ТАК.
5. 100% - ТАК.
6. 10% - Ні. 90% - ТАК.
7. 10% - Ні. 90% - ТАК.
8. 100% - ТАК.

Аналізуючи результати цього опитування, можна зробити висновок про перспективність нашого навчального закладу, про що свідчить і щорічний набір на перший курс. Більшість професій, яких навчає училище, популярні, їх обирають свідомо, учням цікаво їх освоювати. Проте, як видно з результатів, не все так гладко. Тому, звичайно ж, виникає запитання «чому?».

Діловод

1. 100% - ТАК.
2. 10% - Ні. 90% - ТАК.
3. 100% - ТАК.
4. 5% - Ні. 95% - ТАК.
5. 100% - ТАК.
6. 15% - Ні. 85% - ТАК.
7. 10% - Ні. 90% - ТАК.
8. 100% - ТАК.

Дизайнер

1. 100% - ТАК.
2. 100% - ТАК.
3. 100% - ТАК.
4. 100% - ТАК.
5. 100% - ТАК.
6. 75% - Ні. 25% - ТАК.
7. 30% - Ні. 70% - ТАК.
8. 100% - ТАК.

Комерсант

1. 100% - ТАК.
2. 100% - ТАК.
3. 100% - ТАК.
4. 100% - ТАК.
5. 100% - ТАК.
6. 50% - Ні. 50% - ТАК.
7. 100% - ТАК.
8. 100% - ТАК.

Навчання відбувається на належному рівні. Високопрофесійні педагоги докладають максимум зусиль, аби сформувати професіонала. Кабінети, лабораторії, майстерні обладнані за вимогами. Ніби ніщо не перешкоджає навчатися. Звідки ж ці «чому?». А все тому, що перед випускником постає досить-таки важка проблема: «Куди йти далі?» Маючи достатні знання і сформовані практичні навички роботи за професією, випускник розгублюється, бо виявляється нікому не потрібним зі своїми знаннями та навичками.

ОЛЬГА ОРІЩИНА

Як «болить» це працевлаштування!

Можна виділити кілька факторів, які спричиняють «біль працевлаштування» молоді: байдужість влади до наших проблем, некоректність законів або ж їх невиконання, масове безробіття, економічний безлад, безкарність посадовців. Як, скажіть, на милість, можна вимагати у 18-річного випускника чи випускниці ПТНЗ «досвіду роботи не менше трьох років» (навчання в ПТНЗ до уваги не береться)? Як випускникові вгамувати в собі зніточе почуття меншовартості в цьому випадку? А яким чином йому отримати «рекомендацію з попереднього місця роботи», чого, знову ж таки, вимагають роботодавці? Ось і опускає руки кваліфікований робітник без стажу роботи. Правда, існує і суб'єктивний фактор – лінощі учня, байдужість до власної долі.

Чим же вгамовують усе-таки біль випускники? Одні продовжують навчання у вузі, якщо пощастить. Інші шукають впливових знайомих і родичів, які б допомогли знайти «нормальну» роботу, нехай навіть не за професією. Хтось обирає заробітчанську стежку, а ще хтось просто сидить на ший у батьків, чекаючи кращих часів. Але невже і справді ми не можемо нічого тут вдіяти? А може, варто все ж кожному замислитися, що можна зробити для кожної конкретної людини, в кожному навчальному закладі? З цими думками, питаннями і пропозиціями учнів пішла я інтерв'ювати тих, хто має прямиий стосунок до навчання професії. Може, їхній професійний і життєвий досвід допоможе нам знайти вихід з цього безкінечного тунелю...

Професія АВТОСЛЮСАРЯ, маю зауважити, користується попитом. Та й, як видно з опитування, більшості учні цікаво вивчати її, пізнавати секрети майстерності від досвідчених наставників. Єдине, чого також бажають майже всі, – інтегрування її з іншою професією, що зробило б такого робітника ще більш затребуваним. З розмови з **В.С. Загікою та М.В. Наталічем** переконалася, як глибоко вони переймаються проблемами учнів, бо ж якщо випускник не може працевлаштуватися за професією, то й наставнику прикро від того. Але всіма силами намагаються підтримати в учнів бажання навчатися, що є найголовнішою умовою якісного освоєння професії. Багато позитивних моментів дає практика. Труднощів у пошуку практики майбутніх слюсарів нема, бо ж це не постійна робота, а всього на якихось два місяці. Помічники ж потрібні на численних дрібних ремонтних підприємствах. Декому щастить навіть отримувати заробітну плату. А щодо пропозиції інтегрування професії автослюсаря, скажімо, з професією водія (як пропонують самі учні) мої співрозмовники ставлять схвально, хоч і розуміють, що для втілення такого задуму потрібно багато фінансових, матеріальних вкладень, здолати значну паперову суєту і бюрократичні перешкоди. Та майстри не очікують манни з неба, а роблять те, що в їхніх силах. Та й поліпшувати навчальний процес завжди є стимул. Вони б залюбки, скажімо, демонстрували учням практичні навички та вміння за допомогою відеоматеріалів та мультимедійного устаткування (для цього в училищі має бути виділене спеціальне місце), щоб уже потім приступати до виконання навчальних практичних операцій. Майстри вірять, що й проблема працевлаштування вирішиться. Тільки треба не сидіти мовчки й чекати, а «стукати» у всі двері.

Професія ЕЛЕКТРОМОНТЕРА, можливо, й не має особливої популярності серед молоді, порівняно з іншими, зате має безліч переваг, які треба доводити у профорієнтаційній роботі. «Що ми постійно й робимо, – заключає моя співрозмовниця, майстер виробничого навчання **Л.В. Пархом'юк**. – А наші учні доводять свою зацікавленість професією перемогами в конкурсах фахової майстерності, застосуванням професійних навичок та умінь щоденно в побуті». Електромонтер, переконані майстри-наставники, повинен мати, найперш, міцну професійну позицію, досконало знати принципи роботи двигунів, електротехніку, генератори, трансформатори, призначення та правила роботи електроустаткування. І майстри викладаються повністю, аби їхні уміння задовольняли потреби сьогодшніх підприємств. Бажає, правда, бути кращою забезпеченість необхідними інструментами, щоб менше працювати зі стендами, а більше практично. Існує проблема і з навчальною літературою. Її недостатність доводиться компенсувати іншими матеріалами. Проте найважче здолати недостатність або й відсутність в учнів знань фізики та математичних законів, що у професії електрика недопустимо. Тому доводиться надолужувати упущене в школі, інакше незнання спрацьовує як зворотний механізм. Радує те, що попит на електриків на ринку праці великий. Роботодавці самі запрошують на практику наших учнів. Та й влаштуватись на роботу після закінчення навчання не становить особливої проблеми. Зупиняє тільки низька заробітна плата, що ми змінити аж ніяк не можемо.

Професія СЕКРЕТАРЯ приваблює в основному дівчат. Оскільки секретарю потрібні знання комп'ютера, то ця професія інтегрується з професією оператора КН. Загалом, професією можна оцінити, як багатообіцяючу й затребувану. Майстри, викладачі надають необхідні знання, уміння й навички достатньо й доступно. Майбутні секретарі, як правило, досить старанні та працелюбні. Саме цих рис вимагає в першу чергу професія. З розмови з майстрами, зокрема **Л.Д. Вох**, виявляю і їхні побажання. Звісно, що кожен прагне до кращого. Так і тут є потреба мати більше часу для вивчення окремих програм, мати умови для практичного освоєння навичок роботи з телефоном, зі сканером та іншою офісною технікою. Тоді на практиці кожен зміг би продемонструвати й удосконалити свої уміння і, головне, привернути до себе увагу як до здібного працівника. І хоч надходять з підприємств та організацій схвальні відгуки про практикантів, але ж вони працюють, зазвичай, безкоштовно. Проблеми з'являються при пошуках роботи. Відсутність стажу і вищої освіти, яких вимагають роботодавці, закривають перед ними двері офісів та приймалень. Чи не тому такий великий відсоток відповідей «НІ» в нашому опитуванні майбутніх секретарів?

Спеціальність ДІЛОВОДА отримують учні після 11 класу, а разом з нею – і початкову базу вищу освіту. Опитування показало, що майбутні діловоди задоволені своїм вибором. Їхній наставник **Н.Д. Кочаток** запевняє, що учні отримують в НТЦ всі необхідні для роботи навички: ведення документації, телефонної комунікації, роботи з офісною та комп'ютерною технікою та інші, оскільки сама навчальна технологія є практичною. Крім того, учні набувають тут чисто зовнішніх рис діловода, пізнають поняття дрес-коду, інформацію та навички отримують у доступній формі. Задовольняє і матеріальне забезпечення навчального процесу, наявність сучасної офісної техніки. Другокурсники порівняно легко знаходять місце практики. Часто допомагає училище, оскільки отримує запрошення від роботодавців. Так, у цьому році запрошень надійшло навіть більше, ніж є учнів.

Професія ОБЛІКОВЦЯ користується популярністю. В минулому році, ділиться думками майстер в/н **С.М. Кушнір**, набрано дві групи вельми жагучих до знань обліковців. Ця «точна» професія вимагає бездоганного володіння необхідними навичками, уміння раціонально й ефективно організувати свою працю. Викладачі та майстри дають усі програмні знання, розвивають необхідні професійні компетенції. Сприяє популярності професії і досить вдала інтеграція з професією оператора КН. Адже сьогодні комп'ютерний облік бухгалтерських даних – на першому місці, бухгалтерія неможлива без знання комп'ютера та спеціальних програм. Обладнані лабораторії, нові технічні засоби сприяють ефективному навчанню. З практикою проблем в учнів немає. А ось знайти робоче місце після навчання вдається не всім через той же «стаж». Випускники пропонують вносити в трудову книжку запис про практику як роботу, що свідчитиме про практичний досвід і стане «зеленим світлом» при пошуку роботи.

ОЛЬГА ОРИЩИНА

Як «болить» це працевлаштування!

Спеціальність КОМЕРСАНТА освоюють після 11 класу протягом 2 років, практикуючись в умовах реальної фірми. Наставник **Г.О. Мельничук** запевняє, що учні добре оволодівають навичками ведення ділових бесід, правилами складання комерційних договорів, спілкування з покупцями, створення реклами, ведення власної справи. В училищі з великою документальною базою випробовують свої сили в реальних завданнях. Цінним нововведенням було б інтегрування комерційної справи з менеджментом. З практикою проблем в учнів не виникає. Багатьом вдається добре зарекомендувати себе на практиці й тим забронювати собі робоче місце. Крім того, випускникам видається сертифікат про отримання ними практичних навичок. Але, звичайно, не всім вдається відразу працевлаштуватися.

Спеціальність ДИЗАЙНЕРА приваблює здібних до мистецтва. До неї приходять за покликом серця, переконана наставник з дизайну **О.О. Мергут**. Тому найважливішою компетенцією дизайнера є творчість. Сам процес навчання дизайнерів – в основному практичний. Випускники уміють усе зробити своїми руками. Але до цього докладають чимало зусиль педагоги, які розкривають перед учнями професійні секрети, працюючи часто індивідуально (така вже специфіка цієї роботи). Проте є побажання щодо поліпшення матеріально-технічного забезпечення навчального процесу за цією спеціальністю, мається на увазі відповідне оснащення лабораторії, придбання необхідних для практичних робіт матеріалів. Що ж стосується практики, то, на щастя, проблем у дизайнерів не виникає. Учні мають авторитет. Багатьом вдається влаштуватися на роботу за спеціальністю навіть без стажу, оскільки за період навчання напрацьовують собі чимале портфоліо.

Інтерв'ю з приводу... ПРАЦЕВЛАШТУВАННЯ

Олена Олегівна Загіка

Заступник директора з навчально-виробничої роботи

Олег Олександрович Гаврилук

Директор ВПУ №25

Олено Олегівно, чи відповідає, на Вашу думку, професійна компетентність випускників училища програмним вимогам і вимогам виробництва?

- Однозначну відповідь тут дати не можна. Вимогам професії відповідають ті випускники, які мають мету стати професіоналами, які бачать себе в цій професії. Силоміць нікого не навчиш. А навчальний процес та умови навчання професії в училищі сприятливі для успішного освоєння професії чи спеціальності.

Що можете сказати з приводу проблем з працевлаштуванням?

- Якщо не зважати на формальний підхід до вибору професії окремих учнів, то людина, яка свідомо робила вибір, буде наполегливо шукати місце, де б могла застосувати свої професійні уміння, реалізувати професійні можливості. Часто учнів відлякує мала зарплата, але ж, як відомо, все в житті починається з малого. Тому треба набратися терпіння. Так само серйозно варто підходити до пошуків роботи. Вміння представити себе, скласти резюме, яке зацікавить роботодавця, – досить важлива якість на сьогодні. Ми намагаємось навчити цьому учнів. Хто прагне бути діловим, підприємливим – той досягне бажаного.

Чи можливо полегшити працевлаштування випускників шляхом фіксування виробничої практики у трудовій книжці?

- Я б не заперечувала. Але такий запис має вноситися на підприємстві, де учень проходив практику. Тому й важливо під час практики презентувати себе достойно. Тоді й роботу можуть запропонувати – не те, що запис у трудовій.

Чи плануються в училищі якісь нововведення в плані професійного навчання?

- Звичайно, ми маємо думати про перспективу. Планується відкриття нових спеціальностей та інші заходи саме для того, щоб не було таким болісним працевлаштування наших випускників.

І все ж, Олено Олегівно, з якими проблемами в першу чергу маємо боротися?

- Найбільша, на мою думку (та й на думку колег) проблема – це байдужість частини учнів до майбутнього, до своєї професії, що, власне, підтвердило й анкетування газети. Звідси – й інші проблеми. Багато учнів не розуміє, що знання та вміння, які передають їм педагоги, стануть невдовзі їхнім насущним хлібом. Але я впевнена, що вже найближчим часом нам вдасться знайти надійний засіб від цієї «хвороби», назва якій – байдужість.

Чи мають випускники ВПУ №25 авторитет на ринку праці. Якщо так, то завдяки чому?

- В цьому плані перевагу мають випускники НТЦ, оскільки отримують фахові навички та уміння в умовах реального виробництва і приходять на роботу вже підготовленими фахівцями. А якщо говорити в загальному, то більшість випускників нашого училища працевлаштовуються, що саме й свідчить про авторитет закладу та успішність наших вихованців.

Та все ж, Олеже Олександровичу, проблеми з працевлаштуванням існують?

- Проблеми виникають саме через неконкретність нашого законодавства, відсутність нормативного захисту учнів. Вони існуватимуть до тих пір, доки не будуть внесені поправки до законів, що регулюють діяльність закладів профтехосвіти та їхні стосунки з роботодавцями. Правда, певні переваги у працевлаштуванні молоді оговорюються й сьогоднішніми законами, але вони фактично не діють.

Чи не можна вирішити якоесь питання зі стажем, і що Ви скажете стосовно надання випускникові ПТНЗ першого робочого місяця?

- В даний момент ведеться мова про внесення змін і доповнень до Закону України «Про професійно-технічну освіту», зокрема, й про забезпечення випускника першим робочим місцем.

Навчальний заклад сьогодні якимсь чином може сприяти працевлаштуванню випускників?

- У випускників, які навчалися за направленням певної організації чи підприємства, місце роботи є, а отже, й відповідний документ про працевлаштування. Нам надходять і заявки від роботодавців, які запрошують на роботу випускників. Інформація про працевлаштування подається у вищі інстанції, після чого Рахункова палата перевіряє достовірність інформації. Якщо ж випускник не працевлаштовується за направленням, навчальний заклад надає йому довідку про вільний вибір робочого місця, після чого він може звернутися до Центру зайнятості.

Чи підтримуєте Ви думку, що інтегровані професії надають випускникові більше можливостей?

- З одного боку, так. Було б добре доповнити професію ще однією, близькою до неї за логікою. Але це потребує дуже багато складних дій. Теперішній світ вимагає, напевне, від молоді оцього поспіху жити. Хоча, я б сказав, нагальної потреби в суцільній інтеграції професій нема. Проте сенс замислитися над цим питанням, безперечно, є.

Олеже Олександровичу, ми вже не раз пересвідчувалися в ефективності навчальної технології в НТЦ. А чи можливо якоесь наблизити до неї навчання учнів на базі 9 класів? Адже це досить практична, як я розумію, технологія?

- Тоді постане питання навчального часу. Учні навчально-тренувального центру, які вже не вивчають загальноосвітні предмети, мають більше часу на практичні заняття (у них 80 відсотків практичної роботи). Хоча певні елементи цієї технології майстри виробничого навчання можуть застосовувати. В будь-якому випадку багато залежить від самого учня. Просто потрібно серйозно ставитись до своєї майбутньої професії, активно навчатись, прагнути більшого, аби стати майстром своєї справи.

Отже, гарної роботи вам, випускники, а значить – і гарної долі!

ПОЗИТИВ – НА ВСЕ ЖИТТЯ

Мені добре запам'ятовся наш перший день в училищі. Ми, вступники, товпилися в коридорі, схвильовано очікуючи вступних випробувань. Та ось прийшла Олена Олегівна й завела нас до лабораторії секретарської справи. Ми влаштувалися за столами і почали виконувати тести. Поруч зі мною сиділа незнайома-брюнетка, котра час від часу щось у мене запитувала. Я подумав про себе: «Вона, напевне, не надто обізнана, то в мене є шанси вступити!». Ще запам'яталася Олена Берестецька. Коли писали твір, вона постійно викрикувала своє єдине прохання: «Народ, підкажіть, будь ласка, якесь розумне речення!».

Якщо без жартів, то в нас хороша, дружна група. А про куратора Наталю Дмитрівну можна сказати, що вона людина «на своєму місці», що прийшла в педагогіку за покликанням. До неї запросто і в будь-який час можна звернутися за порадою чи проханням – і вона завжди допоможе, зробить усе, що в її силах. Пригадується перша зустріч з Наталею Дмитрівною: вона вся тоді світилася – її переповнювали позитивні емоції, якими вона зарядила всю групу.

За три курси навчання в одному колективі група не тільки здружилася, а й зріднилася. В житті кожного відбулися якісь пам'ятні події. Так, на третьому курсі наша Олена Берестецька вийшла заміж. Цікаво, що цей же день став днем одруження і для одногрупниці Анни Паньковської. Непросто тоді було Наталі Дмитрівні, яку обоє запросили на весілля. Чи то вирішили випробувати куратора: кому, мовляв, вона віддасть перевагу? Але Наталя Дмитрівна, як пунктуальна леді, не обділила увагою ні Олену, ні Анну, побувавши в один день на двох весіллях.

Третій рік навчання видався щасливим і для Олени Гулько, котра зареєструвала шлюб з батьком своєї майбутньої дитини.

Випускник-2010
Група 3С-07

А ось Вікторія Супрун уже пізнала радість материнства, народивши донечку...

Розумію, що все це особисті події. Але ж у навчальному закладі ми живемо не тільки одним навчанням, а й отримуємо задоволення від спілкування з ровесниками, заводимо нових друзів, разом відпочиваємо, переймаємося радостями й переживаннями своїх одногрупників. Бо ж хороший колектив – це як гарна сім'я. Тому такими дорогими й незабутніми є роки навчання. Тому й потрібно цінувати кожний день, проведений у колі своїх друзів, аби потім, з роками, добрі спогади заряджали нас позитивом.

Сергій Пога
третьокурсник (група 3С-07)

СПАСИБІ ЗА ЛЮДЯНІСТЬ!

Недарма кажуть, що роки навчання – це найкраща пора для кожного з нас. Для мене навчання в Навчально-тренувальному центрі Вищого професійного училища №25 було тим вогником, який символізує мудрість, професіоналізм та доброту. Коли я сюди вступила, то відчула себе першовідкривачем, бо постійно відкривала для себе щось нове й цікаве. Тому дуже щаслива, що навчалася саме тут. Та й, крім того, мені до вподоби моя майбутня спеціальність діловода.

Чим же приваблює навчання в НТЦ? По-перше, викладачі та майстри виробничого навчання дають багато необхідних, практичних знань і ставляться до нас як до дорослих (запам'яталися настанови Наталі Дмитрівни про те, що ми вже дорослі, а тому за всі вчинки в житті маємо відповідати самі).

По-друге, ми кожного дня відкриваємо для себе все більше й більше цікавого, нового, корисного. І, по-третє, хоча дні були наповнені напруженими заняттями, але знаходився час і для активного, приємного дозвілля.

Та не встигли й озирнутися, як на порозі – випуск, наше перше серйозне життєве випробування. Непомітно промайнули, пролетіли щасливі роки навчання в НТЦ. Ми входимо в новий етап життя – самостійного, різнопланового. Знаємо, що воно буде багате як на успіхи, так і на невдачі. Та ми навчилися сприймати належно і те, і друге, працювати над собою, ставити цілі й досягати їх.

Тому слова вдячності хочемо сказати всім викладачам та майстрам виробничого навчання НТЦ, які навчали нас бути справжніми професіоналами: Олені Олегівні, Лілії Василівні, Оксані Сергіївні – усім, хто докладав зусилля до нашого становлення як фахівців, до нашого виховання. Від імені учнів групи 3С-07 висловлюю всім вам вдячність, шановні наші педагоги, за те, що вчили нас бути насамперед людьми, поважати самих себе та інших. Бажаю Вам здоров'я, щастя, натхнення, гарних учнів! Нехай збуваються всі ваші задуми і плани, бо у всіх Вас є бажання їх здійснювати.

Наталія Гришпінюк,
учениця групи 3С – 07 НТЦ

У відкритий океан життя

Пливе корабель бурхливим морем життя... Йому ще не траплялися підводні рифи, і море не штормило. Пливе за наміченим курсом упевнено й без перешкод... Ти, юний друже, – капітан на ньому. Тобі не страшно, бо поряд – надійна опора: батьки, педагоги, друзі.

Але ось корабель покидає тихі плеса і виходить у відкритий океан...

Чомусь саме такі асоціації виникають у мене, куратора випускної групи ЗС-07, в ці передвипускні дні. Бо молоді люди, які стали для мене рідними й дорогими, завершують навчання в навчально-тренувальному центрі ВПУ-25. Пригадується все: і перші їхні сльози через незадовільні оцінки, і перші радості від удач та успіхів.

Пам'ятаю свої відчуття 1 вересня 2007 року... З нетерпінням чекала зустрічі з учнями, яких мала три роки вести, опікуватися ними, як власними дітьми. Хвилювання переповнювало серце. І ось заходжу до аудиторії, а на мене дивляться вже майже дорослі «діти». Так-так, я побачила в них саме дітей, які намагалися виглядати дорослими.

Тоді промайнула в мене думка: „Що я з ними робитиму?“ А зараз думаю: «Що я без них робитиму?». Адже два з половиною роки жила з ними одними проблемами, одними радостями. Це їхні найкращі роки, та й мої теж. Знаю: будуть нові учні. Але то будуть інші. А саме таких, веселих, темпераментних, кмітливих, вигадливих на різні витівки, жартівливих, які вміють за одну секунду додати багато проблем, і разом з тим серйозних і відповідальних, коли потрібно, – більше не буде.

Любі мої, рідні мої! Я вдячна кожному з вас, адже й ви вчили мене. Вчили бути мудрішою, розважливішою, терпеливою. Як класний керівник, куратор, я була доброю мамою-квочкою («мамою Наташею»), прощала вам витівки і по-справжньому раділа вашим успіхам. І найголовніше те, що нам таки вдалося сформуватися як дружна, міцна, завзята, життєрадісна команда корабля під назвою «Група ЗС - 07». Наш навчальний заклад дав вам, дорогі випускники, міцні ґрунтовні знання, передав професійні секрети, вчив долати життєві негаразди, зробив вас справжніми друзями, мудрими й розважливими.

Я вдячна також вашим батькам, які теж стали частиною нашої «команди». Ми спільно вирішували як навчальні, так і життєві проблеми, долали труднощі, разом раділи досягнутому.

Не менше вдячна й своїм колегам, вашим викладачам, майстрам, які розуміли, підтримували, допомагали, терпіли таких неспокійних, але таких цікавих учнів.

Пливе корабель життя далі й далі... І ось настає пора вийти у відкритий океанський простір зі штормами й бурями. Але нехай кожному члену екіпажу групи ЗС – 07: Оксані Боднар, Аллі Виногородській, Тетяні Волковій, Наталії Гришпинюк, Олені Зацепанюк, Валерію Ковалю, Мар'яні Навроцькій, Тетяні Остапенко, Катерині Петровій, Антоніні Пустовій, Сергію Розі, Анні Фасон, Вікторії Супрун, Олександрю Чубатому, Наталії Шулевській – посміхається сонце, допомагає долати шлях попутній вітер, зустрічаються хороші люди. Нехай щастить вам у всьому, успіхів на професійній ниві! А наше училище хай маяком світить для вас завжди, не даючи збитися з обраного курсу.

*Наталія Дмитрівна Кочаток,
куратор групи ЗС-07*

Бліц-опитування... на порозі

Яким я уявляю себе через десять років?

Оксана Боднар: Самодостатньою жінкою, яка вдало вийшла заміж і має гарну роботу.

Алла Виногородська: Фахівцем з вищою освітою. Грошовитою. Мешканкою закордону.

Тетяна Волкова: Щасливою людиною, яка має все, що треба для життя.

Наталія Гришпинюк: Людиною, яка йде щасливою стежкою, де зустрічаються тільки гарні люди.

Валерій Коваль: Бачу себе в колі моїх уже солідних друзів.

Олена Зацепанюк: Професіоналом, хоча б заступником керівника або ж начальником відділу кадрів.

Мар'яна Навроцькі: Людиною, мрії якої вже збулися.

Тетяна Остапенко: Жінкою, життя якої складається зі щасливих моментів. Гарним працівником.

Катерина Петрова: Завжди усміхненою! Бо ж посмішка виражає задоволення життям.

Антоніна Пустова: Діловодом з високою зарплатою на престижній фірмі.

Вікторія Супрун: Грошовитою, багатою. Гарною мамою.

Сергій Рога: Заможним директором підприємства.

Анна Фасон: Успішним діловодом, грошовитим, з власним будинком і автомобілем.

Олександр Чубатий: Відомішим, ніж Білл Гейтс. А ще – прикольним, як завжди, бо йду по життю з посмішкою.

Наталія Шулевська: Гарною дружиною, мамою, з власним будинком і престижною роботою.

Нехай збудуться ці ваші бажання! До зустрічі через 10 років!

Пишайтеся своїм вибором!

У кожної людини настає час, коли вона повинна зробити вибір своєї майбутньої професії. Але не всі роблять це усвідомлено, виражено, не всі знають, чого вони хочуть, яка справа їм до вподоби – і йдуть далішою дорогою навмання. Перебувати в такому стані, напевне, дуже важко. Я цього не знаю (можу лише уявити), бо своїм вибором задоволена.

Коли ще навчалася у 8 класі школи, то ми мали унікальну можливість вивчати такий предмет, як «Економіка підприємства». Аналізуючи під час уроків економіку нашої країни, ми, як дорослі, переймалися економічними проблемами, і мені хотілося краще пізнати цю науку, щоб могли поліпшити економічний стан у своїй країні – хоч у певній мірі, хоч на невеличкій території мого економічного впливу!

Тому я знала, що стану або економістом, або бухгалтером. Мріяла після закінчення 11 класу вступати до вузу на денну форму навчання. Але коли завершувала навчання в 9 класі, моя подруга в цей момент закінчувала I курс ВПУ №25 і, знаючи про мої мрії, порадила їх втілити в життя дещо швидше. Для цього порекомендувала на початок освоїти професію обліковця. Вона розповіла про училище, про цю професію.

Так я зробила свій вибір. На першому курсі мені було важкувато, бо спочатку готували нас як операторів комп'ютерного набору, а я на той час комп'ютером зовсім не володіла. Але, маючи велике бажання стати професіоналом у своїй справі, оволодівала всім новим з неабияким інтересом.

Особливо очікувала практики. Так хотілося продемонструвати перед дорослими свої знання і вміння! Тут

маю зауважити, що для успішної практики велике значення мають знання теорії. Якщо ти добре засвоїв теоретичний матеріал, то ніяка практика не стане для тебе проблемою. Така вже специфіка цієї професії – теорія і практика дуже тісно пов'язані. Крім того, обліковець має постійно працювати над розвитком свого логічного й аналітичного мислення.

А від вивчення таких предметів, як бухгалтерський облік, економіка, статистика, фінанси, я отримувала надзвичайне задоволення. Мені подобалося розв'язувати задачі з 30-40 господарськими операціями, складати головну книгу («літачки»), шахову відомість, сальдово-оборотну відомість, баланс підприємства та звіт про фінансові результати. Такі «великі» задачі для мене були зовсім не великими. Хоч затрачалося на них по 4-6 годин часу, але ті години пролітали зовсім непомітно, і при цьому я ніколи не відчувала втоми!

А знаєте чому? Відповідь проста – я люблю цю справу. Навіть робити підсумки (що багатьом дається важко) для мене було одне задоволення. Досконале знання математики, рахунків і субрахунків неабияк сприяють цьому.

Після закінчення училища хотілося удосконалити і трохи урізноманітнити свої знання, вміння і навички, не надто далеко відходячи від обраного напрямку. Вирішила не покидати рідний навчальний заклад, а освоїти ще комерційну справу в Навчально-тренувальному центрі училища. Зараз відчуваю, як з кожним днем розширюються мої знання, як знаходжу практичне застосування своїм навичкам та умінням в умовах реальної фірми – і маю впевненість у собі, у своїх силах, здібностях, можливостях. Мене не лякає ця робота, бо все знаю і вмію, чого потребує від мене цей фах.

Тому хочу побажати всім: зробіть своє життя і навчання цікавими тим, що захопіться по-справжньому своєю професією, пізнавайте уповні все те, що вам пропонує училище і практика, насолоджуйтесь тим, що ви робите, що ви знаєте, що ви можете. Пишайтеся своїм вибором і ніколи не зупиняйтеся на досягнутому!

Вероніка Гришук,
учениця групи 2К, наш кореспондент

Кодекс правил на щодень

Правила життя

Їх є багато. Якщо ти знаєш і користуєшся іншими – запропонуй їх до рубрики «Кодекс правил на щодень». Якщо ти заперечуєш якусь із цих думок як правило життя – аргументуй. З думок, які не матимуть заперечень, сформуємо колективний збірник правил життя. Запрошуємо до співавторства.

1. Ніколи не турбуй іншого тим, що можеш зробити сам.
2. Люди, які знають найменше, сперечаються найбільше.
3. Гарний початок – половина справи.
4. За гроші не можна купити друзів, але можна зав'язати чимало цікавих знайомств.
5. Чим талановитіший художник, тим більш небезпечними є його помилки.
6. Щоб удосконалити розум, треба більше думати, ніж заучувати.
7. Секрет генія – це робота, наполегливість і здоровий глузд.
8. Не той дурний, хто не знає, а той, хто знати не хоче.
9. Довіра – перша умова дружби.
10. Манери людини – це дзеркало, в якому відображається її портрет.
11. У нещасті доля завжди залишає двері для виходу.
12. Година роботи навчить більше, ніж день пояснення.
13. Не так небезпечні удари друга, як поцілунки ворога.
14. Тривала дискусія означає, що обидві сторони не праві.
15. Недостатньо хотіти – треба робити.
16. Дипломат завжди знає, що запитати, коли не знає, що відповіді.
17. Якою б талановитою не була людина, проте колектив завжди розумніший і могутніший.
18. У поблиску геніальності бачиш свою бездарність.
19. Повільна рука часу згладжує гори.
20. В удосконаленні сенс життя людини.
21. І після поганого врожаю потрібно сіяти.
22. Своїм терпінням ми можемо досягти більшого, ніж силою.
23. День – це маленьке життя, і треба прожити його так, ніби ти маєш зараз померти, а тобі зненацька подарували ще добу.
24. Краще скажи мало, але добре.
25. Не страшно впасти – страшно не підвестися.
26. У кого немає своєї справи, той має справу до всього.
27. Розум май хоч маленький, але свій.
28. Втрачену хвилину не може повернути навіть уся вічність.
29. Все у світі повторюється.
30. Іноді треба помовчати, щоб тебе вислухали.
31. Будь прекрасним – якщо можеш, добрим – якщо хочеш, але шанованим – обов'язково.
32. Втрата часу важча за все для того, хто більше знає.
33. Добра людина не та, яка вміє робити добро, а та, яка не робить зла.

Зібрала й записала:
Мирослава Присяжна

Віконце довіри

Мирослава Присяжна

Ведуча сторінки

Почуття...

Виникають раптово і несподівано. Захоплюють і оволодівають. Вони не дозволяють рівномірно дихати. Дають багато енергії – і проростають тоді крила чи виростають ікла. Вони керують нашим настроєм від мегапозитиву до супер-депресії. Почуття кохання – це найскладніше, що можна придумати. Ці почуття, чи то відчуття, не мають чіткого початку й не мають кінця, в них немає визначень і формул. Завдяки їм – ми прогресуємо, ростемо, здобуваємо нові вершини.

Почуття кохання – це найкращий лік від усіх недуг. Воно завжди дає нам зрозуміти: те, було до цього, – пусте, несерйозне, дитяче. Почуття змушують розквітати навіть висохлі дерева.

Проте більшість людей не вміє берегти це почуття, не вміє цінувати. Трапляється, що людина просто може наплювати на свої ж почуття заради якихось корисливих цілей.

Хто не дорозить цим подарунком долі, то від щастя до депресії скочується зі швидкістю світла. Марними є роздуми та осмислення, чому так трапилось, які причини цього стану. Ці думки лише будують стіну, за якою залишається істина.

Почуття не вивчаються, вони – переживаються. Їх не можна пояснити, їх можна пізнати. Але вони все одно є. Завжди є. Нам добре – і ми радіємо, погано – плачемо. Ми знаємо, як це бути на вершині щастя і як важко почуватися нещасним. А пробував хтось описати ці почуття? Мабуть, пробували всі, тільки по-різному. Але чи хоч одній людині вдалося пояснити комусь свої почуття? Напевне, це неможливо, напевне, і слів таких не знайдеться, щоб передати всю палітру цих відчуттів. Адже це дар, що належить лише тобі, чи лише мені. Почуття неповторні. А що коли спробувати намалювати їхній колективний портрет?

Сенс життя!

Який сенс нашого життя? Воно абсурдне за своєю природою – на цій думці сходиться багато людей, заради чого жити? Відповідають по-різному. Але будь-яка окрема відповідь не є вагомим аргументом. Навчання? Робота? Усі плоди нашої праці все одно зникають. А в сучасному світі – то такі дуже швидко. Так, можна створити щось грандіозне. Проте все одно через якихось 50 років почнуть шукати «істинні» мотиви, що спонукали вас до творення. Через 500 засумніваються, чи це створено вами. Тисячі за дві усе перетвориться на легенду, і вчені дійдуть висновку, що цього взагалі не було.

Творити добро? А треба? «Добрими намірами вимощена дорога до пекла». Плюс надто багато часу та енергії затрачається дарма, бо ж люди все одно невдячні. Отож, досить швидко набридне вам добротворча діяльність.

Отримувати задоволення? Від чого: від життя? Ми ганяємося за новими відчуттями та враженнями. Намагаємося забути про порожнечу в душі. Заповнити її чимось. Здебільшого заповнюємо мотлохом. І від нудьги це аж ніяк не рятує. Нудьга постійно проривається назовні. Суспільство страждає депресією.

Ми платимо за моду та комфорт. Хоча ні перше, ні друге цього не варти. Я сплю на дивані за 5 тис грн. Гуцул у Карпатах спить на дерев'яній лежанці. Кому з нас краще? Гуцулу. У нього не болить спина. Комфорт не вартий тих грошей, які на нього витрачаються. Платити слід лише за естетику та засоби комунікації.

Віра? Так, віра – штука універсальна. Вона дає мету і шлях. Але й тут є питання. По-перше, наша віра не дає гарантій. Не факт, що врятуєшся. Навіть якщо виконуватимеш приписи й не будеш порушувати заборон. А якщо врятуєшся – то що це значить? Яке воно, оте спасіння? Що там? Звідки ми взяли, що це щось хороше? По-друге, до віри ще треба дійти. Це вкрай важко. По-третє, більшість жителів нашої цивілізації до віри не мають жодного відношення.

Життя не має сенсу. І коли ми це усвідомлюємо, зізнаємося собі в цьому – стає легше. Починаєш жити не заради чогось, а просто так. І це правильно.

P.S. Вчора світ був похмурим та самотнім. Сьогодні все змінилось. Правдиві вчора слова скидаються на брехню. Життя, безумовно, має сенс. Якщо не знаєш, заради чого жити – подумай, за що не шкода віддати життя. Це і є відповідь.

Альонка

Від редакції: А може, ти мислиш по-іншому? Поділися своїми думками, друже!

Марина
Постернак

Ти – мій скарб!

Я не можу пояснити своїх почуттів до тебе, але впевнена, що наша зустріч не була випадковою – так побажали НЕБЕСА.

...Останні дні літа. Вже не так спекотно, але й ще не холодно. Такий гарний вечір! Але я й не гадала, що закінчиться він саме так.

Галаслива компанія моїх друзів. І ти – новенький у цій компанії. Відчуваю раптом твій магічний погляд. А потім – зворушливий момент знайомства. Але ж це був останній літній вечір – і щось гарне, що мало початися, закінчилося разом з канікулами.

Так я думала тоді. А тепер лише розумію, що то був не кінець, а початок чомусь величому і прекрасному.

...Холодний осінній вечір. Мій мобільник гукає мені, що хтось проситься на зв'язок. О! Я чую твій приємний, лагідний голос: «Привіт! Відшукав, нарешті, твій номер. Я дуже радий тебе чути!» Відтепер і почалося наше мобільне спілкування. Щодня пізнавала в тобі щось нове і все більше прагнула зустрічі, бо ж ти далеко – навчаєшся в столиці.

І радісна, очікувана мить таки настала. Тих три чудових вечори не забуду ніколи! Кожен твій погляд, кожне слово – тепер назавжди зі мною, як скарб! І хоч попереду знову довгі місяці розлуки, я готова чекати тебе вічно. Знаю, що це нелегко. Але ж КОХАННЯ здатне творити чудеса!

Наші телефонні розмови зіграють тепер мою душу довгими зимовими вечорами. І хоч нестерпна думка «Ой, як далеко ще до літа!» мимоволі проскакує в голову через тугу за тобою, але я витримаю все. Заради бодай одного літнього вечора, проведеного з тобою!

Моє серце каже мені, що ти – будеш МОЇМ! Ти – мій скарб, моя винагорода! Ти – саме той, на кого я чекала! При кожній думці про тебе неймовірно щемить серце.

Сьогодні ти – мій ДРУГ, дуже гарний, надійний друг. І це – неабияке щастя!

Але матиму подвійне щастя, коли ти станеш ще й моїм КОХАНИМ. Я вірю, що саме так і буде! Ти ж бо – мій скарб, моє кохання на все життя!

Світло бібліотечного вогника

Клуби

за інтересами

Галина Брошневська

Ми раді вітати вас, друзі, у нашій кав'ярні «Афіна». Скажу відразу, що це не просто заклад, у якому на дозвіллі попиватимемо каву.

КАВ'ЯРНЯ відчинила двері

«АФІНА»
Це – основа спільного ПРОЕКТУ – «КЛУБИ ЗА ІНТЕРЕСАМИ», засновниками якого є: Учнівське самоврядування гуртожитку, зокрема комісія Ради гуртожитку з культурно-масової роботи, Бібліотека і Газета «25 плюс» училища. А головний продюсер та керівник проекту – вихователь гуртожитку **Наталія Іванівна Обертюк**.

Ведуча сторінки

Наш проект передбачає проведення в цій чудовій кав'ярні, в невимушеній атмосфері засідань клубів за інтересами. Запланували чотири клуби: дискусійний клуб «Істина», клуб любителів рукоділля «Чарівні пальчики», літературно-музичний клуб «Ліра» та клуб цікавих зустрічей «Довіра».

Але спочатку відбулося відкриття кав'ярні «Афіна», яка тепер гостинно прийматиме членів клубів. Запитаєте, чому «Афіна»? Ця назва поєднує в собі мету нашого проекту – розвивати пізнавальну активність, здібності учасників клубів, формувати себе як людей мислячих і справедливих. Афіна – це богиня мудрості, істини. Це також богиня справедливої війни. А ми ж боремося проти лінощів, усяких негативів, за мирне, дружнє співжиття. Емблема, яку отримує кожен відвідувач кав'ярні – це щит миру Афін-Паллади. Атрибутами її була сова і змії, які уособлюють мудрість. Разом з тим, Афіна – покровителька ткацтва, тому клуб любителів рукоділля буде під її надійною опікою. А оскільки ще з давніх часів подібні клуби, гуртки (і політичні, і літературні, і мистецькі) проводилися в

кав'ярнях, то ми й відкрили в бібліотеці, розташованій у гуртожитку, такий «заклад», де відбуватиметься найцікавіше за чашкою кави чи чаю.

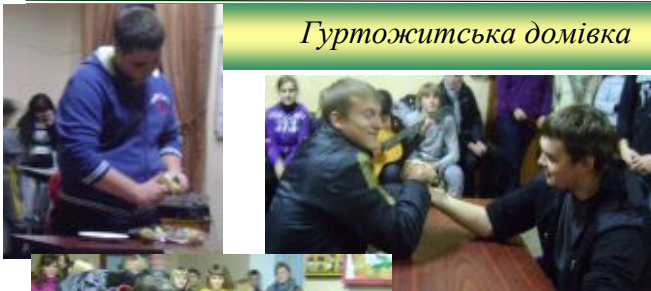
Найактивніші з наших республіканців, котрі мешкають у гуртожитку, є «власниками» чи то господарями кав'ярні, які мають дбати про те, як зустріти відвідувачів і створити комфортні умови для того чи іншого заняття в клубах. А оскільки у грецьких храмах Афіні поклоняються третього четверга кожного місяця, то наші клуби саме по цих **третіх четвергах** і працюватимуть. Отож, 18 лютого у кав'ярні «Афіна»

розпочинає свою роботу дискусійний клуб «Істина».

Урочисте відкриття кав'ярні «Афіна» як місце клубних зустрічей було довірено нашим гостям: заступнику директора з виховної роботи В.І. Варцабі та голові методичної комісії класних керівників і вихователів С.Е. Клик. Перший вечір у кав'ярні став преамбулою до дальших зустрічей за кавою. Тому присутні почули багато цікавого про каву, взяли участь у вікторині, дізналися, як готують цей напій у різних країнах і скуштували нашої, проскурівської, кави під звуки кавової кантати Баха. Як і очікувалося, всім сподобалося таке невимушене спілкування. Тому, гадаємо, що дискусійний клуб у третій четвер лютого пройде в розкутій, щирій атмосфері. Запрошуємо бажаних завітати в цей вечір до нас і долучитися до дискусії на тему самопізнання.

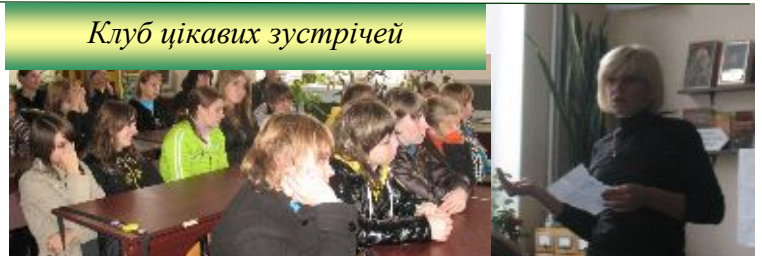
Гуртожитська домівка

Вечір дозвілля

На цей раз герої вечора – юнаки. Все ми вміємо! Все ми можемо! Все ми знаємо!

Клуб цікавих зустрічей

З ініціативи викладача медико-санітарної підготовки М.О. Половинкіної за побажанням учнів та за підтримки вихователів гуртожитку й медсестри училища Ю.В. Бігус у рамках Клубу цікавих зустрічей заплановано ряд бесід учнів з фахівцями-медиками. Так, дівчата залюбки зустрілися з обласним підлітковим гінекологом **Оксаною Валеріївною Лусте**, яка викликала в них довіру з перших фраз. Вийшла щира й корисна для юнок розмова. Співпраця бібліотеки з обласним Центром здоров'я продовжується. У березні планується зустріч учнів з лікарем-наркологом.

Есмеральда

Наш світ душі – це справжні ми!
Навіщо нам його ховати,
Блукаючи в чужих серед п'їтьми,
А свій – від Бога – забувати?!

Відкрий себе, відкрий для всіх,
А ще відкрий усіх для себе.
Перетвори на добрий сміх
Печаль свою –
І подарує щастя НЕБО...

У царстві сонячному тінню ти не будь
Так не губи себе, не будь безсилим!
Про смуток і печаль забудь...
Люби! Кохай! Живи на повну силу!

Кохання

Кохання... ніжність, поцілунки...
Куди веде воно – хтозна.
Які готує нам дарунки,
Яка зустріне нас весна?
Кохання знане й невідоме.
Чекати чи до нього йти?
Чи сонечком засяє в домі,
А чи зруйнує всі мости?
...Самотньо б'ється моє серце.
Кохання ж мимо проліта.
Коли воно в мені озветься –
Немов мелодія свята?!

Аня Трембач,

учениця 8 класу

Хмельницької ЗОШ №22

Она

Колочая, жестокая, совсем не одинокая...
Приятная и жгучая, порою невезучая...
Желанная, заветная, бывает безответная...
Красивая, душистая, бывает неказистая...
Узнали вы родимую, изящную, ранимую,
Капризную, сердечную, великую и вечную?
Она – в тебе живущая, цветущая, поющая –
ЛЮБОВЬ!

Счастья вкус

Зима. Снежинки ласково кружатся вокруг нас.
Улыбок наступил тот светлый час!
Катаемся на льду. Сейчас я просто упаду!
Снежные цветы. – И это все придумал ты.
Схожу с ума, я от тебя, зима!
От волшебства, от этих снежно-солнечных
Цветов, от нереальных слов:
«Давай же улетим в далекие края –
Туда, где будем только ТЫ и Я,
Где вокруг нас – цветочные поля!»
Благодарю тебя за эту сказку средь зимы,
В которой счастья вкус так ощутили мы!

Наші гості

Дмитро Рад

Приветы ангелам

Есть девушки с космическими
звездными глазами.
В их трепетных сердцах текут потоки
сострадания.
Они – посланцы чужих галактик,
выполняющие важное задание.
Одаривают опечаленных улыбками,
Встряхивая в такт движения волосами.
Несут в себе идеи избранных детей Индиго,
Приносят радость, прикасаются Любовью.
Их жизнь – как полная волшебных
откровений книга...
А по ночам они передают приветы ангелам,
Которые подходят к изголовью.

Прекрасный сад

Ты – бешенный в неистовом отрыве,
Когда хард-рок взрывает
перепутанные вены.
И все политики перед тобой – как гной
на вскрышемся нарыве,
Их страх для всей страны – как
бухенвальдовские стены.
Ценить мгновение, как будто этот день
последний.
При этом уважать свободу каждого,
кто рядом.
Достичь спокойного восторга, словно
юноша столетний,
И, улыбаясь, любоваться неземным
прекрасным садом.

Галина Брошневська

Собі

В душі образа каменем лягла...
Та не зважай.
Усмішку свою світу подаруй.
Кохай!
Якщо тебе хтось зневажає –
Не журись!
Стань сильною! На ту образу –
Посміхнись...
І мимо тебе негарзди всі
Пройдуть,
Й Любов, як сонце, твій осяє
Путь!

Роман Королюк

Я бачу музику...

Редактор: Ольга Оріщина

Заступник редактора: Галина Брошневська

Редакційна колегія: Дар'я Ацегейда, Марина Постернак,
Марина Нікітішена, Вероніка Гришук,
Мирослава Присяжна, Ольга Сідорук, Анна Хом'як,
Анастасія Матвієнко, Вікторія Юзікова

Дизайн обкладинок: Галина Глуховська

Вище професійне училище №25

Редактор-консультант:

Тетяна Боднарук

Консультант з питань інформації:

Людмила Романова

Відповідальний за випуск:

Анатолій Радченко

Технічне забезпечення:

Петро Тараненко

Організаційне забезпечення:

Володимир Варцаба